

Политичка кампања за ванредне парламентарне изборе у Црној Гори 29. марта, најмирнија је од 1990. године, када су се на овим просторима, после више деценија, појавиле различите партије. Тон таквој кампањи, чини се, даје Нова српска демократија, странка настала спајањем Српске народне странке и Народне српске странке. Челници ове партије: Андрија Мандић, Горан Даниловић, Страхинја Булајић, Славен Радуновић, Будимир Алексић, Емило Лабудовић и други, у својим обраћањима бирачима, готово и не помињу опозицију, нити вређају личности које персонификују власт. Истовремено, „из свих оружја“ критикују учинак власти у последње две деценије „поразан за Црну Гору са економског и, нарочито, моралног становишта“.

„Црна Гора вапи за моралном обновом!“ – узвикнуо је претпоследње суботе пред изборе, у Бару, у сали СО, председник НСД Андрија Мандић. У исто време, неколико стотина метара даље, према обали, у Дому културе, промоцију су имали они који су, по мишљењу НСД, кривци за економско и морално посрнуће Црне Горе. По устаљеној пракси, председник парламента Ранко Кривокапић је „гађао“ на патриотизам бирача у „Бару – цару“, Светозар Маровић је, у шалливом тону, ниподаштавао опозицију, а премијер Мило Ђукановић је озбиљним гласом објашњавао шта је све учињено и сачувано и шта тек треба да се уради на путу евро-атлантских интеграција Црне Горе. Мандић је казао да је непристојно гласати за једне исте пуних 20 година „све и да су најбољи били, а нису“, док је Ђукановић поновио да се нада да ће им на неким наредним изборима опозиција бити озбиљнији конкурент. Мандић је нагласио да народ ћути, уплашен због економске кризе која је већ дошла, Ђукановић је рекао да нема разлога за страх, јер је црногорска економија витална и флексибилна и опстала је и у много тежим околностима, нарочито када је била у двочланој федерацији. О свему овоме, коначну и пресудну реч имаће грађани у недељу која прва дође.

Иначе, и ова предизборна кампања је потврдила да Срби полако излазе из дефанзиве на коју су медијским ударима, са разних страна, у последњих 12 година, били приморани. Више се не бране и зато и не нападају са превише емоција и грубих речи, као некад. Истина је каснила, али је, очигледно, стигла. И међу Србима је било тешких злочинаца у потоњем грађанском рату и сваки српски злочин сваки нормално васпитани Србин прима на своја плећа као свој велики грех, али су већи злочинци, по свему што се могло

видети и прочитати, ипак, били међу муџахединима у Босни и стражарима у сплитској Лори. Са друге стране, међу Хрватима и Бошњацима било је јунака, али је највећи јунак у том страшном рату био Србин – младић Срђан Алексић. Он је на требињској пијаци 21. јануара 1993. спасао живот свом познанику муслиману од четворице разузданих српских резервиста и – изгубио свој. Од задобијених повреда кундацима и ногама упао је у кому и шест дана касније је преминуо, на Савин дан, у двадесет седмој години.

Многи резонују: ако сваког 16. августа десетине хиљада обожаваоца из целог света могу да дођу у Мемфис да одају пошту музичару, краљу рокенрола Елвису Прислију који је умро је у 43. години, од болести срца и претераног конзумирања дрога, онда Срби, где год да су, имају много више разлога да се сваког Савин дана окупљају на требињском гробљу и одају почаст свом витезу Срђану Алексићу.

Србима на овим просторима је, упорном медијском кампањом, наметнуто да су у грађанском рату били гори од других. Иако, наравно, то нису, почели су да прихватају неку имагинарну колективну кривицу. Сада је то својеврсно „посипање пепелом“ заустављено. Срби су и овде, у Црној Гори, поносни на своје порекло, макар колико и други. И свесни да морају да се изборе и добију сва права као и други народи у бившим југословенским републикама.